

Казвам се Весела Фламбурари и съм българска писателка, която пише за деца. Много ми харесва, че си имам тотемно животно и си се представям точно като него. Тотемното животно е приказен и митичен герой, защото хората го натоварват със смисли, които са важни за човечеството. Та, моето тотемно животно е костенурката. Костенурката живее дълго (нещо, което ми се иска и на мен!) и е най-мъдрото животно в приказките. Освен това, животното, свързано с древно-българските ни традиции е предимно костенурката. Тя е изписана като Българската космическа костенурка на Древно-българския космически календар, който е признат от ЮНЕСКО за световно културно наследство. Нашата българска, древна костенурка има много специфични очертания. А аз пък си имам дори приказка за моето тотемно животно (тоест за моето алтер-его):

КОСТЕНУРЧИЦАТА

Имаше една костенурчица, която търсеше правия път. Погледна напред, обърна се назад, тръгна на ляво, свърна надясно. Накрая се замисли дълбоко... Изминаха сто години, Костенурчицата извади глава от корубата и ахна: Правите пътища бяха пред нея, как не ги беше забелязала досега?

Кои са най-големите чудеса в живота ти?

Навсякъде около мен никнат чудеса: например моят съпруг, Василис Фламбурарис. Той е най-миличкият на света поет и доктор – анестезиолог. Той много обича моите книги, и много ми помага да пиша. Разбира се, преди да обсъдя с него някоя нова идея за книга, трябва да му сервирам обяда. Но аз обичам да готвя и да си похапвам и това личи и от закръглената ми фигура. Така че сме в пълна хармония. Щастлива съм навсякъде, където е и той... Родена съм в България, живея в Гърция. Няма да се учудя, ако изведнъж решим да се преместим да живеем на северния полюс, ей така, за да изучим живота на белите мечки и полярните динозаври. С Васили

имаме наша собствена страна. Тя се движи постоянно и образува около нас защитно сапунено мехурче, а това е наистина крайно удобно.

После идва чудото на писането... Обичам да пиша. При това приемам детската литература и писането за деца съвсем на сериозно. Направо съм непоправима! Такава си бях и такава ще си остана. Когато пиша, всичко преминава през моите мисли, през моите чувства, всичко се превръща в сътворена от мен вселена. Толкова е вълнуващо! Мисля си, че от написването на първата ми книга до сега – всичко е станало различно и всичко си е останало същото. Еднакъв е копнежът за написването на нещо новичко, еднакво е вълнението от самото писане. Еднакви са ужасът и страхът, когато зацикля някъде и ми се струва, че никога няма да мога да продължа, еднакво е удовлетворението, когато в някоя сутрин се събудя с готово решение на ум и довърша книгата. Различен е багажът от прочетени книги в главата ми. Различна е дълбочината, която искам да сътворя. Различното се появява и в сладките писма от децата, в радостта от връчените ми награди, в бурните и весели срещи с хлапетата. Срещи, за които се готвя отдалеч и разказвам моите приказки с помощта на моите импровизирани кукли. А колко е хубаво, че приказчиците и фантазийните истории се четат не само от децата, но и от големите. Не мисля, че големите не вярват в чудеса... просто наричат чудесата с други имена. Нали най-големите магьосници на нашето време са астрофизиците. Квантовата физика ни показва чудеса, за които не сме и мечтали. Разказва ни за пътувания в Голямото време, за паралелни на нашия свят светове, за 21-те грамчета на душата и нейните пътувания. Чудесата са навсякъде около нас. Та нима животът не е чудо? А любовта? Любовта е единственото чудо, което ни прави топли, креативни и щастливи! Толкова просто и толкова сложно едновременно...

Всички хора вярваме в чудесата... И така трябва да бъде!

В какво вярваш?

Вярвам в добре измислените истории. Вярвам, че приказките и разказвачите са изключително важни за света. Аз съм разказвач на приказки и винаги пиша за това, което харесвам най-много. Харесвам и обичам митологичните приказки на всички народи. Тези приказки са и много свързани помежду си. За мен е

изключително важно човекът да е запленил и ентузиазизиран от приказката въобще. Сигурна съм, че ако от хлапешки години се заразиш с ентузиазма да четеш приказни романи и приказки, докато се усетиш животът ти ще се превърне във въртележка от юнашки песни, самодивски китки, мечове, дарове и магии. А когато една глава е пълна със змеици, таласъми и юнаци, никакви капризи на непосредствената реалност не могат да я спрат да фантазира. И никой не може да отклони въпросната глава от пътя на ведрото и спокойно приемане на действителността. Защото да измисля светове е станало нейна насъщна нужда, а и реалният свят си е чисто фантазиен свят, защото искаме или не – *и реалността започва като идея в нечия глава.*

Защо приказната фантазия е толкова важна за нас възрастните, както и за нашите деца? Защото тя е единственият познат подход, за да се справяме с действителността. Друг работещ начин няма. Няма да спра да повтарям мисълта на Г. К. Честъртън, който казва: *„Не се лъжете, децата, още от раждането си, знаят много добре, че „дракони“ съществуват! Важното, което народната вълшебна приказка ни учи е, че „драконите“ могат да бъдат победени!“*

Приказките са без определена възрастова група и това ги прави универсални. А и добре знаем, че приказката се е случвала в действителност. Някога, в зората на човечеството, хората са подлагали младите хора на едно религиозно-мистично въвеждане в начинът на живот на възрастните. Наричали са това въвеждане – „ритуал на инициация“. Достигайки определената за встъпване в ритуала възраст, младежите са били изпращани в горите. И ето, че вече можем да им дадем имена: Палечко, Снежанка, Златка – златното момиче и Братчето – еленче, но и Хари Потър, Ян Бибиян, Стоедин и Лира Златоуста. В горите на света, младежите научавали вярванията и преданията на човешката общност. Разказвали им ги учители-дарители. А магьосниците от рода ги подлагали на истински изпитания, заплашващи съвсем реално живота им. Накрая им бил връчван, запазен специално за всеки от тях дар – или оръжие, или предмет от бита (също като вълшебните дарове). Връзката между всеки съвременен човек и Палечко се дължи не само на психологическа, “но и на една много по-дълбока, вкоренена в тъмните пластове на кръвта” (Дж. Родари) причина. А пък нашите български приказки, песни и митологични реалии са наистина невероятно богат извор, както на вдъхновение, така и на конкретни сюжети за безкрайно количество фентъзи романи. Защото те са близка, топла и важна за нас, българите, форма. Форма, която може

да обгърне едно истински важно и оригинално съдържание, което всеки автор иска да сподели със света.

Имаш ли определение за добра литература и добър литературен текст?

Отговорът се крие в думичките от въпроса – „литература“, „литературен“. За да е добър един текст, той трябва да е литературен. Литературността е талант, но и занаят. И както всеки занаят, тя си има своите „оръдия на труда“. Без талант няма смисъл да се започва дори... просто няма над какво да се гради, ако липсват основи. Но без труд не може да се построи нищо. И тук ще цитирам моята учителка от НАТФИЗ – професор Николина Георгиева – тя казваше така: „Изкуството иска дарба и работа. Ако работата спре дори за миг, дарбата се изражда в безсмислена и смешна мания за величие!“

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Най-добре се чувствам сама в себе си и в себе си съм си най- у дома. Аз съм изградена от много на брой малки човечета. Понякога ми е страшно трудно да държа цялата тумба в ред и хармония. Защото понякога те са страшно шумни, спривави и нетърпеливи. Някои от тях са страхливи, а други безпаметно смели. Мдааа... има една цяла групичка от тези малки човечета в мен, които са определено на всякакви детски възрасти. И когато трябва да вляза в кожата на някое дете, за което пиша... тази групичка от човечета се впряга да ми помага с пълна пара. Тогава тази група взема превес над мислите ми и дори ми се случва да се чувствам неудобно от моето детско държание. Затова предупреждавам винаги порасналите: аз съм детска писателка, не очаквайте от мен да се държа като нормален възрастен. Скъпи големи хора, бъдете мили и ще видите, че скоро ще дойда на себе си и ще стана сериозна, делова и точно каквато си ме представяте. Хихихи! Малко търпение и всичко е възможно!

За какво мечтаеш? На какво се надяваш?

Мечтая да променя света и упорито се надявам да ми стигне времето, за да го направя. Мечтая си за моя книга, която да промени

света... Искам светът да стане забавен, смешен, умен, влюбен и дори мъничко сантиментален. Мечтая го точно такъв. И героите, за които пиша, се появяват от тази моя мечта. Както казвам винаги – приказките и фантазийните истории се четат не само от децата, но и от големите, а големите вярват в чудеса, дори повече от децата.

Харесваш ли нашето време? Повече в миналото ли живееш или в настоящето?

Живея едновременно в миналото, настоящето и бъдещето и това много ми харесва. Как става това? Ами някак не съм забравила вкуса на изминалото, неговия мирис и вкус. Мога да си върна тези усещания съвсем буквално... Освен това измислям истории, което означава, че в някакъв смисъл предопределям и правя бъдеще за моите светове. Настоящото пък ме зове с възможността да запиша цялото това минало и бъдеще. Измислих първата си дълга приказна история, когато бях на шест-седем години. Излязох на нашата уличка и я разказах на хлапетата. Да разкажа приказката ми се стори правилно – историята разказваше за двете ни улични банди и исках всички хлапета да я знаят. „Враговете“ на моята банда трябваше непременно да чуват, как се превръщат в кални жаби, които приличат повече на големи червеи и как ние от бандата на златните костенурки ги побеждаваме. Може да беше правилно да им разкажа всичко това, но не беше много умно, защото няколко деца от „вражеската“ банда ми се ядосаха и ме опердашиха по най-приятелски. Болеше си, но така разбрах, че да си приказник винаги си има и цена. Въпреки цената, обаче, да си приказник е най-хубавата работа на света, защото ти осигурява едновременно минало, настояще и бъдеще. При това те винаги са точно такива, каквито ги поискаш.

Опиши един свършен ден...

В този ден, моят съпруг Василис си е вкъщи и се занимава кротко с неговите си стихове и разни други неща. Аз пък взимам книга и се излягам на удобния диван в нашата къщурка. Отварям вратата на корицата. И тази книжна порта ме отвежда толкова далече, че в нейната рамка от време и пространство нито веднъж не ми идва в ума с кого съм говорила преди това или какво ще правя след това. Блаженството е да открия проход към желан приказен роман или да

се пъкна под редовете на някоя ужасно страшна история. Да ме чака онзи любовен разказ, който избухва хиляди пъти в далечното пространство на космоса. Да прескоча през светове, които никога няма да видя в реалността и да надживея събития, които никога няма да се случат в истинския живот, ако не бяха книгите ми. Но те са тук и зависи само от мен да си избира някоя и да се увия с цяло ново приключение като копринена буба на топло.

Това е моят свят. Полека, аз оставям книгата и хващам писалката. Моят свят. Не разрешавам на никого да ме меси по свой образ и подобие. Аз съм пекарят по тези дължини и ширини. Мога да правя торти, но мога да заквасвам и хляб. И не ям пасти, когато ми стига содена питка. Тук съм. Истинска или лъжлива... променлива. Такава, каквато се виждам във вълшебното огледало. Най-красивата на света? Защо пък не!

Пиша детски книги. Пиша за детето, което ще бъде винаги. Пиша и за другите, там навън. Другите деца, които не играят вече по улиците, но въпреки това упорито превръщат живота си в игра. Пиша за нашата непреодолима нужда от фантастични светове. Светове, които виждам ясно зад завеските на моите клепащи.

Интересно ми е, че всичко, което напиша, излиза винаги и само за деца! Не мисля, че сама съм си избрала тази пътечка... По-скоро, писането за деца ме е избрало! Затова съм убедена, че детските писатели се раждат „детски писатели“! Разбира се, не мисля, че от бебе съм си знаела, че ще стана детска писателка... Но нещо малко смешно, малко любовно и малко страшничко в мен се е готвело точно за такава съдба! Затова винаги съм обичала смешно-любовно-страшничките истории. Да ги чета и да ги разказвам... Писането идва с четенето! И Музите трябва да се хранят с нещо, нали така?

Такааа... това правя сега: Стоя си вкъщи и пиша. Залягам и се мъча над кратички приказки, дълги романи, повести-колажи и засукани пиеси. И само да съм здрава, смятам да продължавам! Моите дни са различни. Пиша много, но правя и разни други неща: готвя, пея си песнички, пера и чистя, ходя на кино, чета книги и книжки. Много обичам да разглеждам картинките в книгите. Имам си една най-добра приятелка. Тя се казва Радостина Нейкова и е най-нежната, смешна и страхотна художничка, която познавам! Радост рисува картинките на всичките книжки, които пиша. Много са хубави!

Обичам да си идвам в България. И много често си идвам! Обичам зеленичкото на планините и морето, дето все е разбунено. Обичам

родния си град – Добрич! Много обичам и София! Обикалям насам-натам и се радвам! Защото носталгията си е „таралеж в гащите"! Само, който не се е убол на нея не я знае! Но носталгията ми показва България, такава, каквато е наистина – прекрасна! България е прекрасна, прекрасна! И никакви мърморковци не могат да ме убедят, че не е такава! Носталгията е само част от копнежа, който ни кара да бъдем креативни, истински, и влюбени в изкуството да живеем!

Интервюто е публикувано за първи път в блога „ЕДИН ОТ НАС СПОДЕЛЯ“ на 30.10.2020 г.

http://www.oneofusshares.com/2020/10/blog-post_30.html

снимки - личен архив на Весела Фламбурари